ma sof ändå: Jag rörde sakta hennes arm: "Kom, Emma! låt oß gå!"

14. Men ack! deß arm han war så stel, Och hennes hand så kall, Och hennes hjerta stilla stod, Och hennes dag war all.

15. Jag skrek: "O we mig arme man! Min dotter är då död! Och jag är blind och kan ej gå Förutan hennes stöd!

16. "O Emma! Emma! o mitt barn! Hur törs du lemna mig Allena i den wida werld? Allena utan dig?"

17. Och kölden blef så bittert sträng, Och stormen ökte sig, Och jag, jag hade ingen mer, Som brydde sig om mig.

18. Der stod jag arme, blinde man, En gammal, tröstlös Far, Och talade min dotter till; Men fick ej något swar.

19. Der stod jag darrande af köld, Med harpan i min hand, Wid sidan af min dotters lik, Uti ett okändt land.

GS 794

Fyra

Nya Wisor.

Den Första:

Riddar Toggenborg.

Den Andra:

Wisperdalen.

Den Tredje:

De trenne Blommorna.

Den Fjerde:

Den Blinde.

3.

Jönköping,
J. P. Lundströms Tryckeri,
1835.

---

bal, Der fin fritbshåll mer ej åtrer, Ej fin wapenfal: Klättrar ner från Toggenborgen, Ofänd öfwerall; Kåpan gömmer, fwart som forgen, Ynglingens gestalt.

7. Och en hydda fyns han bygga Gierran i en tragt, Der på höjden lindar Fygga Klotrens hemlia pragt: Wändande, från folens lusbning Gills att månan fen, Grilla bön i dgats tusbning, Gatt han der allen;

8. Dag är fönstret uppå cellen, Dg i timmars topp, Gills det stang i fena qwällen, Oppnadt för hans hopp: Gills den dufande fig röjde, Gills den hulas bild Der mot dalen ner fig höjde, Stilla, engalamilb.

9. Och så gick han glad till hwila, Gått och lust war den, Ridib, att finnt från bådden lia Gill en dag igen. Och så fatt han, låg på cellen, — Månger är förlopp, Stum, tills fönstret stang i qwällen, Oppnadt för hans hopp:

10. Gills den dufade fig röjde, Gills den hulas bild Der mot dalen ner fig höjde, Stilla, engalamilb. Så, att lif, han wid sin lia Dörr en morgon låg; Uppå fönstret än hans filla Blesta anlet låg.

De trenne Blommorna.

1. Prega druftman, glaset fyll, Gå, hwad bätar att du flagar? Nej, med hoppets glans förgyll Sina sparsamt gifna dagar: Ostman foget den dödens dryckman.

2. En jungfru fatt med trans i hären Wid Wilfperbåd, Som engeln mild, som ros om wären, Så frisk och rådt. Hon hwiskar tro gen: Min natt war lång, Så hemlig är Fogen; Hom hem en gång.

3. Det sudar i den filla dalen; Hwem sudar der? Det är wäl dufwans sud i alen, Det flyden är. Nej, dufwan illa Ej sudar fa, Och Ryhen är filla — Hwem sudar då?

4. En yngling inom fångelmuren Ej mörfer fat sart. Han sudade, och fring naturen Ej sud fuden mart. Jag sommer, Clara! Ären när, ner Gud; Gåt fedjan fwara, Hon är min brud.

5. Den fångne yngling dog i bojan Ej Galtenborg, Och wilsperemön, i dunsta fojan, Hon dog af sorg Rätt fwanen lambar Ej blommigt fär, De tragnas andar En mörks bår.

---

sug af hwar minut, :,: — Snart är hela farsen slut.

2. Skaparn sätt wid wägens rand Trenne blommor, lika sköna, Som igenom lifwets land Resans små beswär belöna. Plocka dem och bind en krans, :,: — Sen går resan som en dans.

3. Purpurns färg den första bär, Bländar ögat, doftar ljufligt; Men ibland hon giftig är, Och deß taggar sära grufligt. Kärlek är den blommans namn, :,: — Och deß plats i flickans famn.

4. Liljans färg den andra har, Trotsar winter, storm och skiften, Blomstrar lika frisk och klar Än i stoftet uppå griften. Wänskap är den blommans namn, :,: — Och deß plats i trohets famn.

5. Röd och hwit den tredje är, Lifwar, höjer opp de twenne; Kall är wänskap, och en kär Blyg och löjlig utan henne. Bålen är den blommans namn, :,: — Och deß plats i nöjets famn.

6. Bröder, wåra blommors skål! Den som först sin krans får färdig, Är den bästa wän och bål Och den bästa flicka wärdig. Bröder, knytom då i kapp, :,: — Men gör kransen ej förknapp.

Den Blinde.

1. Ack lifwet tungt och sorgligt är, Min wandring är så swår! Ty jag har warit blind och lam I många Herrans år.

Riddar Toggenborg.

1. "Kuno! trogen systerkärlek Helgar jag åt dig: Fordra ingen annan kärlek, Ty den smärtar mig. Lugnt wi råkas må, som wänner, Lugnt wi skiljas må! Tåren, som ditt öga bränner, Kan jag ej förstå."

2. Stum den starke lös sig rycker, Ser åt ljusets höjd, Häftigt mot sitt bröst han trycker Än en gång sin fröjd; Swingar sig på hingsten, trafwar Till sitt Schweitzarhem, Far med kämpar, kors och glafwar Åt Jerusalem.

3. Stora bragder snart föröfwas I de tappres färd, Blodig mellan skaror pröfwas Flamman af hans swärd, Toggenborgarns namn förföljer Hwarje Mußelman; Men det qwal, hans pansar döljer, Dock ej läkas kan.

4. Så ett år han bär sin möda, Mer han ej förmår; Lugnet hwilar hos de döda, Döden flyr hans spår. Skeppet winkar, wattnen strömma, Spånd är seglens drägt: Der hon andas, will han tömma Luftens sista flägt.

5. Och wid hennes slottsport sakta Klappar wandrarn på; Ack, från dem, som borgen wakta, Mulet swaras då: "Hon, som här ni önskar finna, Bär nu dokets skrud, Just i går wår herrskarinna Blef Försonarns brud."

6. Då för alltid han förlåter sina fäders